

MEGNYITÓ BESZÉD

Pintye Anna festőművész kiállítása

Kedves Vendégek!

Pintye Anna 2008-ban festőművészként diplomázott. Szakmai tapasztalatait rajziskolákban, művészkörökben tökéletesítette. Leggyakrabban ecsettel, festőkéssel, ujjal fest, így hozza létre gazdag színvilágát, vibráló képeit, legyen szó olajról, akvarellről vagy pasztellről. Stílusát az elnagyolt, foltszerű pigment használat, a változatos kifejezőmód jellemzi. Legtöbbször a figurativitás, és az absztrakció határán mozog. A képek a természet és a matéria szeretetéről tanúskodnak: a művésznő fest, rajzol, üveget tervez, ékszereket készít, melyben fém és ásvány egymásra talál. Képein a színek és formák játékból többnyire a harsány koloritok kerülnek ki győztesen. Minél tovább szemléljük őket, annál inkább részesei leszünk ennek a kivetített belső világnak. Hol vagyunk már a bitumenes alapozású nehéz képektől! Minden ecsetvonás lázad a zárkózott, akadémista szigor ellen. Lázad, ahogy ezt a fauve-ok tették az 1900-as években a nagy múltú Párizsban, majd Magyarországon is, megbotránkoztatva a közönséget. A művészeti iskolák most is erre tanítanak: megtanulni, tisztelni a hagyományt, de kitörni abból, újat, egyénit alkotni. Manapság mindenki festeni akar, vagy könyvet írni. Mit tehet egy fiatal, tanult művész ebben a „celeb-világban”? A sokféle hatásból kiszűrheti a számára lényegeset, megalkothatja saját magát. Anna most ezen az úton jár. Tanácsként egyetlen szót mondhatok,- melyet még egy régebbi kiállításomhoz a vendégkönyvembe jegyzett be egy látogató-, és ami így hangzik: „Egységesíts!”. Hosszú még az út, és ehhez az útkereséshez egy Anna számára kedves magyar író, filozófus, Hamvas Béla szavait idézem:

„Az ember sok ezer könyvet olvas, legnagyobb részüket egy hét alatt elfelejti. Az ember életében sok ezer festményt, zeneművet, szobrot és tájat lát és hall, és van tíz-húsz-harminc, amely hosszú ideig elkíséri, mint a barát vagy a kedves. Az ember életében csak egész kevés olyan gondolatot talál, amelytől sohasem válik meg. A sok ezer könyv mindennapi táplálék, amely azzal, hogy egy bizonyos ideig örömet nyújtott, feladatát elvégezte. Az a tíz-húsz-harminc kép, vagy zenemű, vagy vers, amely az embert hosszú ideig elkíséri, meghitt élettárs.”

Ezekkel a gondolatokkal ajánlom figyelmükbe a mai kiállítást.

Köszönöm a figyelmet!

Lovkóné Kiss Kármén

Művésztanár